

Yaşamın Çöküşü

– Burak Yalçın · 10 Temmuz 2017

İşte bir bahar daha yalnızlığımı,yaşanmışlığa çaresizliğe yok olmaya.İşte bu baharlarda savrulup gidiyoruz yine, sonbaharda dökülen yaprak misali biz ilkbaharda dökülüyoruz parça parça yavaş yavaş.Bakıyorum bir neler oluyor diye bana gözükken hiçbir şey yok,ama gerçekleşen ne çok şeyler varmış meğerse.Güneş gözüküyormuş,sıcaklığı dokunuyormuş havaya insana ,mutluluk getiriyormuş sevgi aşkı neşeyi,çiçekler açıyormuş her yerde rengarenk güller tomurcuklanan ağaçların meyvesini vermenin ilk adımlarını yaşıyormuş,kediler köpeklerde bir oyun oynama coşkusu sürekli bir kıpır kıpır hareketler.İnsanlar neler görüyormuş meğerse ben niye göremiyorum diyordum.Neden göreyim neden gösterilsin ki bana diye sormamışım tabi bu yalnızlıkta bu kalabalıkta sessiz kalmanın çılgınlığını duyamamak,yaşadığını zannederek saatleri tüketmek.Yürüyorum insanların gördüğüne sevindiği bahar güneşinde bende ise yağın şiddetli bir yağmur eşliğinde.Diyorum ki meğersem yaşayamamışım hayatı hiç,ya da yaşamayı mı öğrenemedim acaba.Yok hayır değil aslında öyle ben hep elimden geleni yaptım neler neler denemedim ama,olmadı işte iyi niyet denilen bu illet hep itildi ellerin tersiyle yüze bakıldı nefretle saygı görülmedi sevilmedi bu yürek beddualar küfürler ne ararsanız vardı.Demediler hiç bu adam da sevemez mi dile getiremez mi diye,demediler çünkü insanlık öyle bir öldü ki cenazesinde saf tutacak kimse kalmamıştı.İnsanlık kendi kafasına göre sırası geleni kalbinde yüreğinde öldürüp hemde işkenceyle ardından kazıyor mezarını ve gömüyor içindeki en derin çıkamayacağına yere.Bağırıyorsun çağırıyorsun ama ne fayda dinleyen mi var yada duyan mı kimse yok,çünkü seni herkes öldürürken sadece bir kişi gömüyor.Bitiyoruz ya işte yavaştan yavaştan kayboluyoruz ya kuyumuz kazılmıştı bize mezar olacak olan işte oradayım ben.Şimdi sizlerin mutlu gördüğü insanlar var ya işte içinde nefreti karakter ile birleştiren sonraki sizlerde olan hatta bazılarınızla bile karşı karşıya kalacak olan.Nasıl da çıkıyor her şey diyorsunuz aslında siz aynısınız ya diyorsunuz bir de ehh yani pes ben artık ne deyim diyorum ama demiyorum bir şey işte burada ki karanlık sizin yaşadığınız aydınlıktan daha güvenli ben iyi görüyorum burada siz hiç göremiyorsunuz onca aydınlığın altında yüz yüze bakarken kol kola yürürken.Eh bir veda vakti daha geldi mi artık ışık pek yaramıyor bana malesef göremiyorum da kimseyi burada kendi karanlığıma gitmem lazım.Anlaşıldığı üzerede hayatımdaki tıpkı bu yazı gibiydi sonu hep devrik ile biten sadece bir kaç günüm vardı böyle burada ki gibi dolu dolu öğeleri ile kurallı düzgün ve sağlam.Bakın yine bir devrik cümle sonumuz bile güzel bitmedi ne diyelim şimdi "Allah geride kalanlara sabırlar versin"elveda....